

Justitsministeren (Nellemann): Det under Nr. 3 omtalte Lovforslag er det samme Forslag til Lov om Lønninger for Rettsbetjent- og Magistratsmedlemmer, som blev taget tilbage i dette Thing i sidste Sommer-session. Det bliver forelagt igjen i samme Skikkelse, hvori det forløb dette Thing, for at dets Behandling umiddelbart kan fortsættes og knyttes til, hvad der allerede forud er passeret i denne Sag. Jeg tillader mig saaledes at forelægge dette Forslag paany.

Formanden: Exemplarer af det forelagte Lovforslag ville blive omdelte.

Man gif dernæst til den næste Sag paa Dagsordenen, som var:

Krigsministeren fremsætter Forslag til Lov om Fastføttelse af visse Kjøbstæder som Garnisonsstæder.

Krigsministeren (Ravn): Det Forslag, som jeg herved har den Ære at fremsætte for det høie Thing, angaar Fastføttelsen af visse Kjøbstæder som Garnisonsstæder. I Lov om Hærens Ordning af 6te Juli 1867 er det bestemt, at Afdelingernes Garnisonsstæder skulle fastføttes ved Lov. Et Par Aar senere, nemlig i Rigsdagsamlingen 1869—70, forelagde Krigsministeren et Lovforslag, hvorved der søgtes nogle Forandringer heri, navnlig saaledes, at Hærens Afdelingers Garnisonsstæder efterhaanden skulde fastføttes ved kongelig Anordning, og at Forandringer i de saaledes truffne Bestemmelser derimod kun skulde kunne ske ved Lov. Dette Lovforslag opnaaede dog ikke at komme gjennem Rigsdagen. Der er dernæst i en Række af Aar ikke gjort noget yderligere Forsøg paa at fremsætte denne Sag. Grunden har naturlig ligget deri, at kort efter, at det nævnte Lovforslag havde været indbragt i Rigsdagen, begyndte Revisionen af Hærløven af 1867, hvilken Revision jo, som bekendt, fortsattes igjennem en temmelig lang Række af Aar, og saalænge denne Revision ikke var tilendebragt, saanedes det sikke Grundlag, som maatte have, for at man kunde bestemme Garnisonsstæderne ved Lov. Paa den anden Side kunde dog Krigsministeriet i denne lange Tid tiltrods for den uværende Tilstand ikke anse det for forsvarligt at undlade at foretage de nødvendige Skridt for at tilvejebringe en Forbedring af Indkvarteringsforholdene, hvis Mangelfuldhed mere og mere viste sig, og som var forøget betydeligt ved Hærløven af 1867, idet den stillede forøgede Krav paa Lokaliteter til Mandstabet. I det Diemed afsluttede Ministeriet navnlig i 1873 forskjellige Overenskomster med flere Kommuner angaaende Tilvejebringelsen ved deres Foranstaltninger af saadanne Etablissementer og an-

dre Bygninger, der vare nødvendige for Garnisonerne; men man ansaa sig for bunden til ikke at fordrø saadanne Foranstaltninger virkelig udførte uden af Byer, om hvilke der ikke kunde næres nogen rimelig Tvivl om, at de fremtidig maatte vedblive at være permanente Garnisoner for Afdelinger af omtrent samme Størrelse, som de hidtil havde haft. Af den Grund kan der ikke siges at være foregrebet Noget med Hensyn til Garnisonernes endelige Fastføttelse ved de saaledes truffne Overenskomster. Efter at nu endelig Hærløven er bleven revideret, har det været Ministeriet magtpaaliggende ogsaa at komme til en endelig Ordning af Garnisonsforholdene, for at Ministeriet derefter kan blive istand til, naar en saadan lovhjemlet Ordning er bleven opnaaet, at virke for at gennemføre de fornødne Foranstaltninger i de Byer, som maatte blive fastføttede som Garnisonsstæder. Man er imidlertid ikke saa vidt, at der kan forelægges et Lovforslag om samtlige Garnisonsstæder, idet det vil være nødvendigt forinden at foretage yderligere Forhandlinger med de vedkommende Kommuner, om og hvorvidt de ere villige og istand til at udføre de Foranstaltninger, som anses for nødvendige. Det foreliggende Lovforslag gaar derfor kun ud paa, at Aarhus, Randers og Odense skulle fastføttes som Garnisonsstæder, nemlig Aarhus for et Fodfolksregiment, et Rytterregiment og en Artilleriafdeling, bestaaende af 3 Liniebatterier og 1 Forstærkningsbatteri; Randers for et Rytterregiment og Odense for et Fodfolksregiment og et Rytterregiment. Ved de tidligere nævnte Overenskomster kunde Ministeriet selvfølgelig ikke tilfige disse Kommuner nogen Bistand fra Statskassen med Hensyn til Anlægsommernes Tilvejebringelse. Der søges derfor ved dette Lovforslag ydet disse Byer en Bistand fra Statskassen paa en Maade, som ikke kan anses at være byrdefuld for den, og som vil være til væsentlig Hjælp for Byerne, idet de have maattet reise Laan tilbøls paa temmelig byrdefulde Betingelser. De skulle nu kunne faae Laan af Statskassen til Afløsning af allerede afsluttede Laan eller ogsaa til Udførelse af yderligere Foranstaltninger, som maatte være nødvendige. § 2 i Lovforslaget fastsætter derfor, at Finansministeren skal kunne tilstaa de 3 nævnte Byer Laan af Statskassen til 4 pCt. aarlig Rente, indenfor hvad de hver især have anvendt i Henshold til de med dem afsluttede Overenskomster og fremdeles maatte anvende til lignende Arbejder imod, at Laanene amortiseres med 1 pCt. af det oprindelige Beløb aarlig. Jeg skal hermed anbefale dette Lovforslag til Thingets velvillige Behandling.

Formanden: Ogsaa af dette Lovforslag ville Exemplarerne nu blive omdelte.